
villanás és köd

(Regény)

DÉSI ÁBEL

1.

Csikorgás és zörej az éjszakában. Kinyílik az ajtó, és újra becsapódik. Halk beszélgetés.

A lámpafény elárulja, hogy valakit bevittek a rácsos kapun, a két fehér ember eltűnik a sötétben.

Újra csend van.

A portás álmosan bólogat.

Éjfél elmúlt.

A két fehér ember eltűnt a folyosón. Most valóban sietni kell. Hátha meg lehet még menteni ezt az embert.

Az épületben néhány ajtó csapódik. Léptek, neszek, a távolban halk beszéd.

A három fehér ember összehajol, és magyaráz egymásnak.

Az egyik megszólal:

„Az autó, az csupa roncs. Még jó, hogy eddig is élt.”

Újra csend van és éjszakai fehérség.

És az idő is mozdulatlan.

2.

Fehér árnyékok beszélgetnek.

De ezek az árnyékok élnek, és csak fehér ruhájuk mutatja, hogy ehhez az épülethez tartoznak.

Beszédjük lassan bontakozik ki a homályból.

„Hová is tegyük most ezt az embert?”

„Természetesen az élők közé. Még nem tehetjük a haldoklók szobájába...”

Az ügyeletes orvos is hozzájuk lép.

„Azt mondják, hogy egy nő is volt az autóban, megtaláltak egy női

táskát meg egy női cipőt is a kocsiban. De a nőt még nem sikerült megtalálni. Vagy megszökött, vagy valahol az is ott van sebesülten a kukoricásban . . .”

Az ápolónő is megszólal:

„Ebben a hónapban már ez a harmadik fiatalember, akit így hoznak be éjfél körül a kórházba . . . Lassanként többen halnak meg az autóúton, mint a háborúban . . .”

„Lassanként megszokjuk ezt is. Nemsokára észre sem vesszük azt, hogy az emberek körülöttünk hogyan halnak meg ilyen hirtelenül . . .”

„Neked ez mindegy, de én szívesebben mennék el a szülészetre. Én az élőket szeretem és nem ezeket a szörnyű sebeket és hirtelen halálokat . . .”

„Nekem mindegy. Én már megszoktam ezt is . . .”

„De valahányszor ügyeletes vagyok, nekem mindig ilyen rémes gondolataim vannak . . .”

„Neked tényleg jobb lenne a szülészetre menni vagy a gyermekosztályra . . .”

„Amikor egy ilyen fiatalembert látok, mindig azt hiszem, hogy az én vőlegényem is egyszer így kerül majd a kórházba . . . De ezt lehet, hogy csak azért gondolom így, mert ő sokat utazik és néha éjjel is . . .”

„Gondolj inkább egy kicsit az életre . . .”

„Először ki kell innen szabadulni, hogy az életre gondoljunk és ne mindig a betegekre és a halottakra . . .”

3.

Honnan fogod előszedni emlékeidet

belenyúlsz talán egy zsákba és a kezedhez emberi arcok női szemek gyermekkezek fák és bokrok poharak üvegek utak házak és kertek hullámzó folyóvizek keringő felhők és ismeretlen madarak lapulnak talán

de a zsák nem létezik és az emlékek is elmerültek az idők hullámaiban

panaszkodhatsz talán az elhagyott életednek

időnként csak a fájdalmat érzed

és az egész világ csak a fájdalom arcát tárja fel

becsukhatod a szemed ha van mire emlékezni

de itt felesleges a szem és a fül

itt csak az álmok beszélnek és a fehér némaság

az ébrenlét korában talán még keresnél is valamit

de ez már elmúlt időt jelent

nem néznek feléd ablakok sem új tájak

a szavak elszabadulnak és más életet kezdenek az értelmén kívül

a látott tájak és tárgyak ködbe merülnek

az álmok a láz és a fájdalom közt lebegnek még

csak távolról jelez az élet lüktetése

mint a fáradt dobolás dobolás dobolás

a kórházi ágy nem lehet már hajó sem madár sem kerti szék

csak egy test és arc nélküli fájdalom

és nincs senki aki meg tudná neked mondani ezen a nyelven hogy itt vagy még és élsz és itt vagy még

csak az a jeltelen fehérség ivódik beléd szüntelenül

és mindegy lesz már hogy mi is lesz és hogy is lesz
csak az a fehérség terjed benned és kívüled is
és ezt jelzi csak a fájdalom
és addig fáj amíg végül már semmit sem érzel
a fájdalom is eltompul mint a sokat használt kés

4.

Az egyik fehér alak a másiknak magyaráz:
„Ezt a női táskát és esernyőt a kocsiban találták...”
„Szóval nő is volt vele...”
„Úgy látszik, volt, de még mindig nem találták meg...”
„Lehet, hogy kimászott az autóból és néhány lépésnyire onnan eszméletlenül fekszik, vagy meg is halt néhány méterre a helyszíntől...”
„De az is lehet, hogy életben maradt és elment valahová telefonálni...”
„Egyelőre még nem tudunk erről semmit...”
„Mi van a táskában?”
„Zsebkendő, tükör, töltőtoll, pénztárca, egy kis pénz, púder, egy kis kölnisüveg meg egy fénykép...”
„Mutasd csak a fényképet!”
„Ez a fiatalember meg egy nő a fának támaszkodva, mosolyognak. Tavaszai fénykép a szerelemről...”
„Majd ha magához tér, elmondja, hogy hol a nő.”
„Lehet, hogy ő sem tudja...”
„A fényképet majd oda tesszük az ágy mellé a kis asztalkára, hogy megismerje, ha felébred...”
„Ki tudja, hogy mikor ébred fel és mit tud majd mondani.”
„Az is lehet, hogy holnap már meghal...”
„Még nem biztos. Lehet, hogy kiheveri... a külső sérülések nem olyan súlyosak, úgy látszik...”
„Most még eszméletlenül fekszik...”
„És ilyenkor senki sem tudja még pontosan, hogy milyen is a helyzete...”
„De majd az is egy-két napon belül kiderül...”
„No gyerünk csak innen...”
„Majd holnap meglátjuk, mi lesz...”

5.

Ha marad még egy kis életem talán emlékezni is tudok
de élet és élet helyett én csak fekszem és sodornak a láz hullámai élet
és elmúlás között
ha életnek nevezük azt amiben hullámsunk ami visz bennünket egy
ismeretlen világ és sodrás felé
vajon mit beszélnek a szemeim a tárgyaknak
vajon mit válaszolnak a tárgyak az életemnek
de élet-e az hogy csak egy fájdalom része és teste vagyok már és a szerelem is a halál felé sodort
elszáll és eltéved a tudat és már nem tudom hogy milyen az élet és
milyen a halál íze

már nem tudom a tér és idő partjait kitapintani testem vonalaival
de milyen világban is lebegek e tévelygés hullámain
de hol is van már a létezés a dadogás és lebegés között
jó volna azt suttogni önmagamnak hogy élek még élek még
de ezekre a szavakra már nincs nyelv sem beszélő indulat
és már nem tudom hogy van a szó és nyelv az élet szavára
éjszaka és köd helyett
hogy tudjam mi az élet ebben a szintelen és formátlan homályban
amely bennem lebeg
és végül is éppen olyan üres maradok mint amilyen voltam üres és
céltalan mint a szélben lebegő falevél
és hol van már az élet
ha még van élet valahol
kitől és miért kell innen megszabadulni
csak egy kis nyugalmat és egy kis békét kellene keresni
csak néhány kérdés marad meg végül is
néhány kérdés és üres arc
szemek és szavak nélküli arc
értelem nélkül
hogyan keressem meg hát a szemek életét a szemek útjait a tárgyak
és létező világok felé
hogyan keressem meg a keresést

6.

A vállára tapadó kéz szinte együtt szólalt meg benne a lelkiismeret
aggódalmával:

Milyen kár ezért a fiatalemberért.

Nem néz ki részeges sofőrnek, aki beivott és nekirohant egy fának az
éjben.

De mi is történt azon az éjszakán ott az úton?

Az ápolónő is csak nézett, és nem szólt semmit.

Az orvos is csak bólogatott az ágy előtt.

„Milyen tehetetlen néha az ember. Segíteni szeretne, és ilyenkor min-
den jó szándék tehetetlen marad... Van egy bizonyos határ, amelyet
még nem tudunk átlépni...”

Az ápolónő csak ezt mondta:

„Majd igyekezzünk egy kicsit. A jó szándék és az együttérzés még min-
dig jelent valamit... Ha nagyon segíteni kell...”

„De néha akkor sem...”

Bízni kell és majd meglátjuk...

7.

Mit jelent ez a kábulat
talán ez a szavak másik élete
csak egy sóhaj az élet határvonalán
egész életeddel kérjed hát az ébredést hátha rád fog köszönteni a haj-
nal és a napfény

mert minden bizonyos dolog a bizonytalanból születik
az egész életed hullámként inog egy bizonytalan folyó medrében
emberi arcodat már megérintette a nyugalom vágya
lépjél be ezen a kapun
a csendes álmok felé
és a gondolatok lassan előbukkannak valahonnan
mert azok talán a semmiből is előbújnak majd
mint egy kimondásra váró
és ellopott gondolat
a letisztult szavak jeleit hagyd meg valakinek
a létből felejsd ki a dadogást
csak a tiszta jelentést a tiszta mozdulatot hagyd meg
azt ami életet jelent görcsök és megszakított vonalak fájdalma nélkül
hogymajd a komor szavak és súlyos gondolatok árnyéka nélkül lépjél
a tiszta fénybe
és a csend amely beléd hatol betakar egy kis nyugalommal hogy fe-
ledjél minden izgalmas rezzenést
szerezd ezt a csendet ezt az önmagába visszatérő nyugalmat az öröm
igazi jeleiben
felejtsd el hogy két dadogás között csak a nyugalom gyökereit tapo-
gatod
várjad a gondolat közelítő lépteit
de honnan is kezdődik a gondolat álma
és az álmokon túli élete
keressd hát a gondolatok igazi arcát
magát az emberi gondolatot
amelyet nem árnyékolt még be a félelem
próbálj hát elmerülni az álom tiszta vizébe
amely kedves és jótékony feléd
és egyre jobb lesz ha akarod
csak szeressed e szüntelen csendet

8.

Kezed görcsét feloldja majd az álom
és az álom csendes kábulatát az ébredés
és az ébredés nemcsak a szemek világa
az ébredés az ember teljes élete a szem és száj a láb és a kéz a gon-
dolat és a beszéd teljes élete
mert teérted van az ébredés te aluvó aki nem is tudod még hogy mire
ébredsz és miért ébredsz még
és megsejted-e az álmok ígérését
mert minden álom egy pihentető ígérlet
mert az álom az ébredés értelméért születik meg a testben
az élet álma az álom élete is
az álmok arca feléd néz a te szemeiddel
és ha kinyújtod a kezed megölel a boldog lebegés
te pedig csak sejtet az álmok titkait
mint ahogy a hallgatás adja meg a beszéd ízét
az elbűjt nyelv és a felszabadult gondolat között

az álmok és ébredések között
meg tudod-e találni az álmok ajándékát
mert az ember mélyén mindig felsír valami belső vágy
és az álom után lehet csak álmodozva felébredni
ébredj hát fel a valóság álmaira
és őrizd meg mindent az álmok tájaiból
hogy szebb legyen valóságos életed
ébredj fel az élet szépségeire
ébredj fel a szerelemre
mert a szerelem az ébredés legszebb szava
és ekkor elindulhatsz majd valahová
az ismert és mégis távoli tájak felé
mert te vagy a szerelem is
és te vagy az a megsejtett gondolat is
amely néhány foszlányból jelből és gondolatból ébred fel
és lassan női arccá válik
és megérint a karja
és érzed a száját
és érzed a teljes szerelmet
de itt belül a belső életedben
ujjaid a legszebb dallamot sejtik végig a meleg testen
az élet szépségei virágznak benned
és te lassan felébredsz majd
és felébredsz a szerelemre
és te egészen átéled a szerelem közelgő életét
ebben az ébredésben
ellopott és megajándékozott életeddel sugárod feléje és sugárod be-
felé is
hogy ébred benned a szerelem
mert te vagy a szerelem ébredése is
jelezd ezt a szót a létezés egyetlen emberi szavát
kifejezni a lét igazát és örömét
abban és csak abban hogy létezel a szerelemre
és a szerelem is csak benned él
mint az álom és való lét
ez a szó hordozza magában a szépség és értelem nevét
a ruhátlan szépség életét
az élet ruhátlan szépségét
a szépséget amely csak az élet
az élet tisztasága és hullámozó álmvilága is
és ez él minden nyelv nélküli mozdulatban
és mindez te vagy aki egy maroknyi magánynak születél
és te vagy az aki még csak sejtje a létezés hullámait
két emberi mozdulat és jel között
a szerelem ébredése alatt
a szerelem egyetlen mozdulata és jele alatt születik ez a világ amely
oly sokáig titok és rejtély volt előtted
csak az álmok jelei súgták hogy indul egy hullám feléd
és ebben lelsz majd magadra és életedre
mert minden szerelem egy világ újbóli teremtése
lépteket jelez

a szerelem álmából a szerelem valósága felé
a teljes életed vágyaival a meglett örömök felé
ébredj fel lassan
a teljes élet
a megsejtett élet
nyújtja feléd a kezét
és meg kell lelned mindazt ami csak sejtelem volt eddig benned
itt van az átélhető idő
ébredj lassan
ébredj fel a szerelemre

9.

Mintha belülről szólalna meg egy hang
szinte belesimul az életedbe
ez a belső ismeretlen hang
nem érzed a hang életét és létét csak hallod a hangot
és nem tudod hogy beszél-e valaki vagy csak álmodod ezt
mintha éreznéd a hang mögött a mosolyt és a lágyan érintő kezét is
valami neszt és susogást is érez itt
újra a hangot hallod
itt van a hang előtted
néha felvillan a fehér szín is
és újra eltűnik a fehérség
és elsimul a hang is az éjszakai fehér csendben

10.

A kezedből mintha gyümölcsfák nőnének
a szélben lebegő hajában mintha a madarak dala szólna
olyan mint egy álmokból szőtt kép
és mindig ezt a képet sejtve
mindig ezt keresve közelednek feléje
itt a tavaszi kertek tájai közt
itt keresem a virágok és gyümölcsfák között
mintha csak az álmokból buktam volna fel hirtelen
itt állok a gyümölcsfák között és nézem a mosolya hogyan szóródik
szét a virágokra.
és a virágok szirmai mosolyára hullanak a tavaszi szélben érzem a
kezét és hallom a lépteit
itt járunk a tavaszi kertekben
valahol egy ismeretlen tájon
valahol ahol már jártunk egykor
itt és mindig csak itt a tavaszi szerelem
és a szerelem tavaszát sugárzó tájakon
ebben ebben a távoli álomban is

11.

Ki kellene nyújtani a kezed
mintha át akarnád ölelni ezt az éjszakát hogy te is csak árnyék legyél
az árnyak között
mert az álom mindig pihenő árnyékot csinál az emberi test formáiból
és ekkor egy kicsit benézhet a halál ablakán is
benézhet és nem láthat semmit
mert benn sötét van
belekóstolunk tehát az álom ízeibe
mint a messzi vándorok az új forrás italába
és feloldódunk a víz ízeiben
amely semmit sem szól és mégis mindent sejtet
mert elfolynak a gondolatok
lassúvá válik a dolgok sodrása
és végül minden könnyebb lesz
pedig csak az álom érintett meg

12.

Lekötni és felszívni az időt
mintha életünk és testünk része lenne
és ekkor megállhatunk és körülnézhetünk
és láthatjuk a gyermekkor képét is
és gyermeki szemekkel nézhetjük önmagunkat is
és minden szépséget amely lassan már el is múlt az évek porában és
a múltás éveiben
megpróbálni másként élni
meg lehet-e próbálni
próbára lehet-e tenni a próbát
és a régi évek mosolyát
az ég kékségéből táplálkozó mosolyt
a friss fűből fakadó reményeket
a virágokból illanó mosolyt
a távoli világot szemlélő ablakokat
ezt a gyermekkort
ezt a gyermekkort nem fogod
ezt a gyermekkort nem fogod többé
nem fogod többé meglelni álmaidban
álmaidban és ebben az éjszakában
ebben az éjszakában ahol a fehérség jelzi az éjjelt
ahol a fehér szín az egyetlen éjszaka
ezt a fehér éjszakát és ködöt
csak néhány villanás hasítja át
az útjelzők a gyermekkor felé intenek
és kinyújthatod a kezeidet
és görcsösen ragaszkodhatsz valamihez
ami a levegőnél is jobban kellene már
öleld meg az őzikék mosolyát
simogasd a kutyusok húségét

álmodjad azt hogy majd te is felnőtt leszel és járod az erdőket és a
hegyeket valamit keresve
őrizzük meg a távozó időt jövőnek
ezt a gyermekkort a kertekben és erdőkben
és én is csak egy bolyongó visszhanggá válok majd és nem is tudom
már hogy mi történik itt körülöttem
vajon hol kezdődik itt az álom és a képzelet
hol ér véget a valóság és a tudat
mert mindenütt csak valami ismeretlen éjszaka van
és csak néha világosodik ki a fehér köd is
és elnyel a végtelen csend
és itt többé nincsen
se élet se álom se emberi vágy
csak révület és keserűség
ebben a fehér éjszakában
szeretném kinyújtani a kezemet hogy elérjek valamit hogy érezzem e
világ jelenlétét a semmi határán is
mert így már semmit sem tudok többé
e kórházi fehérség között
milyen idő és milyen éjszaka öleli át az életemet
itt az időtlen idő hullámain
már elfeledtem az idő fogalmát
és nem tudom milyen a nappal és az éj
milyen a léptek érkezése
milyen a jelenlét távozása
miben nyílik el a tér
hol vannak a kertek és házak
van-e erdő is valahol a folyók között ahol csak az álmok léptei suhan-
nak tova ismeretlenül

13.

Kinyithatod a szemedet
és elhiheted hogy élsz
ha többet nem is de most e percekben és e szobában élsz és lebontha-
tod a falakat magad körül hogy átlépj a távoli és igazi élet útjaira is
és számot adhatsz magadnak minden jelről minden mozdulatról
elmondhatod hogy a fájdalom véste benned az időt
hogy ifjúságodat a magány formálta
és a szerelmed álomba menekült
vagy megijedt a magányos szoba csendjétől és elrejtette arcát is
az idő nem adott tartós ígéretet sem vigaszt
karjaid közül kilopta az ölelést
álmaidból kihúzta az ölelést
és így maradtál meg önmagadnak csonkán és várakozva
és szétnézhetsz íme e világban
és keresheted a szemek világát
az ölelésre induló kezeket
az életemet amely feléd jelez valamit
próbáld megérteni azt amit csak sejtessz.

hogya a remény emberként szép csak
hogya a jóság életként igaz
hogya az igazság csak emberi arcként érthető meg
ha kinő az álmok lombjai közül
és megsejted az égbolt színeit a felhőn túl is
és ez élet nemcsak sejtelem hanem igazi jelenlét is
és nem félelem többé
nem üres várakozás
gondolj a szavak életére amely a szádból indul az élet felé bár maga
is élet és maga is száj
gondolj az értelem álmára
hogya életed ne legyen halálos csend
ne legyen az értelem csendje
sem az éjszaka halotti nyugalma
értse meg a kéz nyugtalanságát az időben
mert mindig válaszolni akar a múltnak
mert minden mozdulat egy válasz igényét éli át
próbáld visszahódítani az időt
vissza egész a gyermekkorig
úgy kell keresned önmagadat mintha te volnál a keresés és a mozdu-
latod volna a másik keresés
és te vagy a keresés keresése
keresed valahol az élet oszlopait
azt a biztos pontot amely kiemelkedik a mocsárból a teljes élet felé
keress hát és mindig legyél nyugtalanság önmagadban is
legyél felfelé sikló kéz a rémület előtt
legyél kérdőjel a jövő felé
legyél igen az élet kérdése előtt
keressed tehát a nyugtalanságot
a felét jelző értelmet
a szerelmet
az álmat
keressed a játékok egyszerű örömét
keressed a keresés izgalmát
az utakat és ablakokat egy új világ felé
az élet fel-felvillandó jeleit
az értelem emberi arcát
az értelem és szerelem ölelő kezeit és az örök és végtelen utakat a
gazdagság és teljesség felé
az igazi teljesség felé

14.

Egy gyermekarcot és egy körtefát
néhány szál virágot és egy vidám kutyát is
játszóteret valahol a folyóparton
erdőszéli bokrokat elkapott madárfüttyöt és egy elvesztett vadászka-
lapot is a bokorban
honnán is húztad elő mindezt
melyik kosár fenekéről kerül elő ez a sok emlék

itt van egy nagy mackó is
és mellette egy kislány masnija is
itt van a cica nyávogása is
de a cicát még nem látni sehol
a mackó mellett van a tejesüveg
a tej után előbukkan a csokoládé és a kalács is
a kertben megszólal a madárka
a képzelet elindul a madárdal nyomában
az emlékezés nyomában indul a kéz és a láb is
itt jelenik meg egy darab kis élet is
de amint utolérjük már el is suhan
mert hozzá társul mindig a feledés is
és mindig elérhetetlen marad
amikor elérjük már ki is siklott a kezeink közül
mert mindig ismeretlen és elérhetetlen marad
csak a képzelet társul néha hozzád
mert a tapasztalat mindig elszomorít
a távozás is azért oly szép mert utána megszépül minden
és a jelenlét is mindig távozni vágyik
csak azért hogy jobban jelen legyen bennünk
csak a halál pihen mozdulatlan az út végén
csak az élet örökös érkezés
a távozás megérkezése
az elmúlásban virágzó élmény
az emlékezésben kinyíló feledés
a képzeletben lapuló semmi lét
a fájdalomban a múlás öröme
az örömben a múlás értelme
és az egész életben újra és újra felbukkanó távolság és a távolság le-
küzdése is
és ha közeledik a halál íze
akkor érzed meg csak az élet szépségét is
mert a halálnak van a legszebb szava az életről és a halálról is csak az
élők tudnak beszélni
és a sejtelem hullámai élnek ilyenkor bennünk
mert az ember arca könnyen válik feledéssé és az örömről lehullik az
emberi arc
az emlékezés mégis él bennünk
talán azért hogy életté újuljon
és ezért kell feledni
és felelni a némaságra
az élet útja is csak emlékezés valamire
de ezt is csak néha érezzük meg
amikor az öröm egy pillanattá sűrűsödik bennünk
és így lesz az élet arcához hasonló
és ez az arc néha élet és néha álom is
vagy felbukkanó fájdalom is lehet
de mindig kettős arc marad
kettős arc marad mert mindig öröm és félelem ruhájában jár
a feledés pedig a lét szerelme is
mindig változik és mindig egy kalandot rejteget

olyan mint a csalóka szerelem amely kezében tört rejteget valaki felé
de néha ez a tőr is kivirágzik
és a virág néha mérget is lehel
de a virág szólhat az örömnél és a szerelemnél is
a betegségnek és a feledésnek is
talán ezért oly ismeretlen mindig a kalandja is
és talán ezért oly nyugtalan mint az álom és az ébrenlét egymást válto-
gató bizonytalan hulláma
talán csak ez
és talán mindig több és más

15.

A gyermek szemeivel
a madarak szárnyaival
a nyuszik szelídsgével
keresni a virágok lelkét a füvek lélegzését feleselni a vidám fecskék
csivitelésével

A háztetőről nézni a világot
a fa tetején simogatni a macskát
együtt aludni a kutyával a szénakazalban
meginni a macska tejét
ellopni egy kislány masniját
egy mérges bácsi bajszát lenyírni amikor alszik
játszani a szemüveges komolyságot
bottal verni a medvék nagy álmát
simogatni egy szép nyuszi fülét és vele együtt enni a káposztát a kert-
ben

meglesni egy szép néni játékait
aki egész nap játszik és utána megeszi a csokoládényuszt
sok tarka ruhát vesz elő és egész nap nézegeti
úgy alszik mint egy macska de nem tud dorombolni
úgy billegeti magát mint a cica
és a szemeivel is karmol
pedig nem szereti a tejet
a szájával csak alszik
lefekszik és nem akar aludni
szuszog morog és civakodik egy bácsival
még este alvás előtt se tud jó lenni
nagy fakanalat fog a kezében és azzal hadonászik
de sohasem főz semmit
fura ruhákat cibál elő
ide-oda ugrádozik a szobában
füstöl a szája a keze meg hadonászik
a körme meg nagy és piros
ilyen még a macskának sincs
néha úgy rázza magát mintha csak rángatnák
füstöl a szája a keze meg lóg mintha cérnaszálon lógna
az egyik bácsi húzza a másik meg vezeti egyre csak mondják neki
hogyan gyere maris gyere maris

hadonásznak húzzák egymást
 utána jön a gazda és hadonászik
 kiabál hogy nem tud aludni mert énekelnek
 a maris is kiabál
 keze lába ide-oda jár
 a maris kizavarja a bácsikat és csak nevet
 maris meztelenül szaladgál és kiabál
 füstől a szája repül a keze
 ide-oda lötyög a szobában
 a két bácsi csak kiabál ide-oda szaladgálnak az udvaron
 a két bácsi csak nézi a marist és nevetnek nevetnek
 a maris fogja az üveget és iszik iszik nagyokat a bácsik meg kiabálnak
 ők is kérik az üveget
 a bácsik csak kiabálnak a maris meg nevet
 meztelenül szaladgál a szobában és nevet meg iszik a nagy üvegből
 mutogatja a nyelvit meg a körmeit
 olyan fura ez a maris
 egyszer piros egyszer kék
 festi magát egész nap
 télen nagy macskabundát húz magára
 a szemével is karmol a szájával alszik
 a bácsik azt mondják hogy nagyon szép
 amikor iszik a nagy üvegből mindig meztelenül szaladgál a szobában
 és csak neveti a bácsikat
 anyukám is kiabál
 a maris is kiabál
 a bácsik meg ekkor nevetnek
 hozzák a marisnak a nagy üvegeket

16.

A fehér köpenyes alak benézett a szobába:
 „Nos, mi van ezzel a mi betegünkkel?”
 „Ma csendesen alszik, úgy látom, hogy néha felfigyel és úgy látszik,
 érti is a beszédet néha... Ki tette ide ezt a fényképet az asztalkára?”
 „Ezt én tettem ide egy félórával ezelőtt.”
 „Hol találták ezt a fényképet?”
 „Az autóban találtak egy női táskát, és ebben volt ez a fénykép is.”
 „Jó volna megtudni tőle, hogy ki ez a nő a fényképen itt mellette.”
 „Most egyelőre aligha fog ilyesmiről beszélni.”
 „És mi van azzal a nővel, akinek a táskáját megtalálták?”
 „Még mindig nem találták meg.”
 „Ha él valahol, akkor biztosan jelentkezni is fog... az újságok megírták
 a szerencsétlenséget, onnan biztosan meg fogja majd tudni, hogy itt mi
 történt...”
 „Akkor egyelőre várni kell.”

17.

Körtefa rózsabokrok szőlőlevelek
mintha csak a fák és virágok közül bukkanna fel az arca amikor meg-
látom hirtelen
itt áll előttem
mintha nem is emlék lenne mindez
mintha nem is álom vagy sejtelem lenne
mintha valóság lenne itt előttem
mellettem áll és így eltűnünk a kertben a virágok és a gyümölcsfák
között
olyan mint egy mesebeli fénykép
amely versenyre kel az álmokkal is
mit is beszélhetnek ilyenkor az emlékek
a szavak is kivirágzanak ilyenkor
a gondolatok röpködnek mint a vidám fecskék
és ilyenkor még a nevét sem tudom
hogy öltöztessen emberi szavakba azt amit átélek ebben a mosolyban
ebben a kertben a virágok közt
hol találjak ehhez szépülő emlékeztetést
az idő változó és régi arcú ruhájához
mert ebben a tavaszban a változás és megújulás leheletét érzem itt a
gyümölcsfák között
és ez az arc már nem egy fénykép arca
nem a fénykép emlékeztete
ez az igaz történet szava
varázslat ez de igaz
mert érezni a kéz melegét
hallani a ruha susogását a szélben
érteni a szavak belső formáit a szájban is
és minden mozdulat mögött a gondolatot
és mindig azt hogy tavasz van és hullámzó idő
és minden dolog oly illanó és észrevétlen mégis
a közellét távolodik és a távolság mindig itt van mellettünk a kertben
és a tavaszban
érezem hogy hozzád lépek e fehérségből is
mert magamban hordom már az igazi élet ízeit is
az igazi emlékezés ígérését és valóságát
érezem hogy ez még csak sejtelem és fél álomkép
elképzelés csak vagy valami más
érezem a teljes szerelmet mert most vagyok tőle a legmesszebb és a
legidegenebb
megjelennek az arcok és mozdulatok
beszélni kezdenek a széthullott jelek
felemelte a fejét az elmúlás
felém int a suhanó idő
valaki beszél hozzám de nem értem
csak a tavasz van itt és semmi más
beszélhetsz már emlékezés előttem van az egész életem és a szavak
élete is egészen a tiéd

18.

Az ápolónő megállt az ágy előtt.
A másik is melléje lépett.
„Még mindig alszik. Úgy látszik, hogy mégiscsak kiheveri ezt a sok sebet...”
„Miről gondolsz?”
„Nagyon nyugodtan alszik, és nem jajgat, se nem panaszkodik.”
„De hát beszélni sem tud.”
„Azért, mert még mindig alszik...”
„Úgy szeretném, ha élne, ha tovább élne. Minek kell az ilyen fiataloknak meghalni...”

19.

megmarad talán egy arc
egy hang
egy mozdulat valamiből
az élet nem távozzhat nyomok és jelek nélkül
valaminek mindig itt kell maradnia az elmúlt dolgok után is a múlás után is
mibennünk marad az egész élet és nem kell keresnünk az eltűnt dolgok maradvány életét és széthulló jeleit
csak emlékezni kell néha
néhány szót és gondolatot kell kikereshatnunk
csak néhány fénycsíkot és jelet még
mindig csak valamit az életből
valamit újra felfedezni
megtalálni a képzelet valóságát
a női léptek mögött a szerelem sejtelmét
mert itt lapul a remény és az ígéret ideje is
és minden remény egy kis nappali álom csak
és minden álom egy készülődés a nagyobb léptekre hogy szebben éljük át a közelgő változásokat
az életre is álmodni kell
az életért is álmodni kell
az élet előtt is
csak álmodni és remélni kell
mert csak a kívánt és megálmodott dolgok szólhatnak hozzánk a mi emberi életünkön át
csak az lehet igazán a miénk amit régóta álmodunk
aminek az álmát magunkban hordozzuk mint valami ígéretet és vágyat valami után
és csak a szerelem beszélhet a szebb életről is
és én is csak egyetlen arcot érzek még
csak egyetlen lebegést ebben az életben
és a kinyújtott kezeimmel is az álmokat ölelem
és minden ölelésben új álmokat érzek
bár az álom mindig kisiklik a kezeink közül

az álmokat nem lehet megmarkolni és megkötni néhány szóval és gondolattal

az álmok szabad lebegését és szárnyalását csak a mi életünk öleli át és néha az álom az egyetlen valóság is nekünk és csak néhány szó és gondolat marad utánuk és a szavak gazdátlanul lebegnek a magány üres világában és mindenütt csak csonka szavak és a dolgok jelei a dolgok töredékei maradnak a múlás után

és bennünk már semmi sem tudja átélni az igazi életet és csak bizonytalan árnyékok vagyunk mindenütt és az emberi arc csak az álmok mögött jelenik meg csak néhány gondolatot és villanást még az utolsó álom léptei előtt csak néhány jelet és villanást még mivel az egész életünk csak foszlányok és töredékek kusza halmaza lett

már csak annyit szeretnék tudni
hogy hol lebegnek az álmaim az álmatlan időben
hová is jutottam a végtelen fehér sivatagban
hol találhatok meg egy emberi arcot még
csak egy női arcot keresek valahol még
valahol a kertben a bokrok és fák között
egy fiatal lány arcát keresem csak
egy ismeretlen és mégis ismert arcot
amely elbújt az idők hullámai közt
és nem tudom felfedni igazi nyomait azóta

20.

Az orvos a beteg pulzusát nézte.

„Egy újabb vérátömlesztésre lesz szükség. Még mindig igen gyenge a pulzus... De azt hiszem, hogy most már nem olyan nagy a veszély, mint tegnap volt...”

„Te ilyen egyszerűnek látod ezt?”

„Hát egy kis orvosi szemmel és tapasztalattal így is lehet látni... De egyelőre még nem tudok semmi súlyosabb jelről, ami rosszra mutatna...”

„Lehet, hogy igazad van.”

„Te viszont tudod azt is, hogy súlyosabb esetben is néha életben marad a beteg. És volt már ilyen esetünk is.”

„Te mindig ilyen optimista vagy?”

„Azt hiszem, hogy most jogosan.”

„No majd megtudjuk az igazságot egy-két nap múlva...”

„Én is azt hiszem. És én bízok a javulásban...”

21.

Milyen furcsa kietlen táj is ez
hol vannak itt az emberek
a fejek a koponyák az ember homloka
mindenütt csak kezek merednek az égbe

hát ennyi maradt csupán az emberből
 de hát mi történt itt hogy eltűntek az emberek csak az égbekiáltó kezek
 erdeje maradt meg
 de vajon e kéz emlékeztet-e az emberre
 aki ír és dolgozik és ölel
 és a kezek erdeje mellett ott van a temető is ahol csupa keresztet szür-
 külnek egymás mellett
 hol vannak itt a gyermekkezek
 a játékok és simogatások kezei
 a játszadozó kezek a bokorban a folyóparton
 mindenütt csak kezek és sehol sincs ember
 a fáknak nincsenek törzsei
 a virágnak nincs ága
 a házaknak nincs alapja sem falai
 mindenütt csak kémények és maradék háztetők vannak
 egy kutya szalad de csak a lába és a farka látszik
 az úton lópaták futnak végig
 a kocsni kerekerei zörögnek az úton
 látni az ostort és a kezeket is amint lebeg a levegőben de az embert
 sehol sem lehet látni
 a madárnak is csak szárnyai vannak
 valahol beszédet máshol jajgatást hallani
 de sehol sem látni embert
 milyen világban és milyen tájon is vagyunk itt
 egy kosár gyümölcs keresi a gyümölcsfát
 és maréknyi ősz sikolt a kéz után
 csupa keresés és talány ez a táj és senki sem felel senki sem tud va-
 lamit megérteni sem magyaráz. Itt
 és a kezek egymást kergetik egymást hajszoják e tájon
 két kéz abroncsot formál és a lángbaborult harmadik kéz átugrik
 rajta de a lángok őt is utoléri és elég
 az egyik kérdőjelet épít a maga életéből
 a folyóparton néhány ujj valamit keres
 eltűnik a homokban és felbukkan a csobogó vízben
 ölelgeti a forrás vizét és a róla lecsurgó cseppek könnyekké változnak
 és itt mindenütt csak a virágok gyökereit látni
 a felhőkben ismeretlen jelek formálódnak
 egymást ölelik és kergetik a kezek a felhőkben is
 miért emlékeztetnek ezek a kezek itt is csak az emberre és miért nincs
 egyetlen ember sem e tájon
 miért hagyta el az ember a kezeit
 vagy a kezek szöktek meg az embertől
 miért van ez így és kinek a műve ez a világ
 a láb irigysége okozta ezt
 vagy a nyelv intrikái
 vajon sokat látott-e a szem
 mit hallott itt a fül
 és mit tud erről az emberi értelem
 vagy a kéz talán eltemette az embert s csak ő maradt meg az utókor
 iszonyatának

kinek fáj jobban most ez a magány
vagy ez csak egy erő az iszonyat álmából
vajon az embereknek mindig volt kezük
és minden kéznek megvolt-e a gazdája
vagy ez csak egy olyan ország ahol a csoda és az iszonyat virágzik az
idő mélyén

és mindezt senki sem érti igazán
milyen világban is vagyunk itt
honnan van ez a világ és hová fut az idő kocsiján
mire jó az embertelen kezek birodalma
mit vétettek a kezek az embernek
vagy az értelemnek
vagy az időnek
vagy a törvényeknek
vagy az emberi arcnak az igazság előtt
harcba indultak talán
vagy menekültek az ember ölésétől
miért is kell a kéznek az embertől megszöknie
milyen világ ez hogy minden rész szökik az egésztől
mi lesz a gondolat élete testi jelek nélkül
hol van hát innen a kéz emberi élete
és hol a feleletet termelő száj
mintha csak az ember valahol kihullott volna az időből és a föld
öleéből is és most csak széthulló részei maradtak meg
mintha a kezek fellázadtak volna az értelem ellen
de mi történt az értelemmel
vajon az ember ellen fordult volna
vagy elveszett az emberi lét valahol ebben az időben
mert a világ sincs már sehol csak a foszlányok és a töredékek uralmát
éljük itt is

lehet hogy a kezek még emlékeztek a játékra
az ölelésre és a simogatásra
emlékeztek az ujjak örömére a virágokra
emlékeztek a füvekre és a lombos fákra az erdőben
és talán ezért is kellett menekülniük valahová
de ez az élet még félelmetesebb mint az ahonnan szöktek
vagy az még ennél is nagyobb iszonyat volt
hány kérdés is születik a kezek nyomában itt
milyen iszonyú tájra is tévedtünk itt
mindenütt gyökértelen fák merednek az ég felé
gyümölcstelen fák keresik a felhőket
a fiatal kezek a kezdet öröméről sírnak
az egykori játékok és szerelmek világáról
egy időről amikor az ujjak még álmodni is tudtak valahol
itt már csak felvillanó ijesztő jelek és kérdőjelek vannak hol van itt
a játék és az öröm ígérete
hol vannak az ujjak útra hívó jelei
itt minden csak kérdés és a kérdőjel félelmét sugározza
ki fogja megkeresni az ember arcát
ki fog az emberi lábak után futni

ki látja meg a szemek világát
hol van a kérdésekre felelő egykori ember
hol van a száj és a gondolat embere e némaság világában

22.

Emlékezni kell egy másmilyen kézre is
mert ennek volt emberi élete
tudott még játszani és ölelni is
hívta és leste a kalandot és szerette az utazás izgalmát
kereste a másik kéz játékait és cinkosa lett egy másik kéznek is a ka-
landban
talán a szerelemről volt éppen szó
és a kéz át akarta ugrani az időt
összeesküdött az értelem ellen is
olyan szép volt ez a játék
az izgalmak kihívása
a sebesség keresése
versenyfutást keresett az idővel is
le akarta győzni a távolságot és az időt és mindent ami útjában van a
rohanó sebességnek
csak az álmokat nem akarta elhagyni
ő éppen az álmok szőnyegén futott az idővel szemben
mintha csak a sorsot vezetné kezénél fogva
a kormánykereket szorítja és üldözi az időt
és az autó nyeli a távolságot és a kilométereket
a kéz a feledésbe öltözködik
és átkarolja a lány derekát
a többi már nem is fontos csak egy kis öröm még
a kormánykerék félresiklik egy kicsit
csak egy pillanatig ebben a rohanásban
de ez is nagyon elég
az értelem elmenekült és behunyta a szemét
csak az ütés és a nagy robbanás hallatszott utána csak a robbanás után
a végtelen csend és utána semmi semmi sem történt többet
megállt a kéz és megállt az idő
valaki még hallott egy kiáltást a távolban

23.

Ahogy ott állt a beteg előtt nem tudott szabadulni egy gondolattól
vajon ki az a nő a fényképről
vajon kié az a táska és az a női cipő az autóban
vajon végig vele volt-e az a nő vagy útközben összevesztek és a nő ki-
szállt hirtelen
vagy az is lehet hogy kidobták mint egy részegyet a kocsmából a pin-
cérek
Holnap lehet hogy valaki jobban megnézi ezt a fényképet és akkor
majd kiderül az egész.

Biztosan jelenkezik majd valaki a rokonok és ismerősök közül és akkor majd minden kiderül.

Mert ebből a fényképből semmit sem lehet kinyomozni itt.

Itt csak feltételezni és képzelődni lehet.

A tárgyak némák és a fénykép is hallgat.

24.

Érzem hogy a vér lassan szétfut ereimbe
valami meleg zszibongás szalad végig rajtam
mintha csak egy másik új élet terjedne szét bennem és újra az élet
apró jeleit érezném magamban
váltakozó meleg áramok futnak szét bennem
a világot most már belül magamban is érzem
újra érzem a virágok színeit
hallom a madarak dalát
érezem a női mosoly hullámain
érezem a szempillák mögött a szerelem ígérő szemeit
sejtem a játszi ujjak játékából kinövő ölelést
a szerelemből kinövő boldog időt
a szem növekvő birodalmát
a felénk integető zöld és kék színeket
az égre festett madarak röptét
a virágok egymást átkaroló szerelmét
az éjjeli bogárkák halk zümmögését
az ébrenléteát átkaroló álmok lágyságát az álmok forrását és menedékét
az álmok szerelmét és vigaszát az álmok igazi emberi életét
és újra az élet kútját
az álmok korsóját
a szerelem kenyereát
és mindaz ami az élet szépségéből születik
mindezt érzem e pillanatban
most amíg az ébredés az élet felfedezését jelenti
e lassan szétfutó vér
e felpeszditő élet öröme és szépsége az élet újbóli csodája a felszök-
kenő léptek öröme az ölelő karok röpte
és mindez másnak maradék nekem a teljes élet és az élet maga a szép-
ség teljessége és öröme a teljes élet gyönyöre és szépsége a teljességgé
vált ígélet és remény a teljes öröm az életben a teljes szép világ
a kimondásra váró
a gondolatot elért
a cselekményre feszülő
érett boldogság
az élet arca mögött a szerelem igazi lelke
ami bennünk készülődik a teljesség felé
ez a színek és formák születése
ez az öröm álma az életben
ez az élet álma az örömben
a meglelt és elért dolgok újbóli felfedezése

talán csak ki kell nyújtani a karunk és érezni azt amit álomként már
el is értünk az álmok színeiben
mi csak a bennünk megmaradó és élő szépséget akarjuk még
a szerelem igazi emberi életét
az újból felfedezett ember igazi emberi arcát és ennek az arcnak a
tudatát és mosolyát ennek az értelmét és jövőbe szárnyaló tekintetét
csak ezt kellene most elérni
ezt kell elérni és elhagyni is
elhagyni csak a fehér színeket
mert a boldogságnak és eszméletnek egy életet kell élnie bennünk
még ébredés előtt is
nem a homály és sejtelem életét
hanem a bizonyos és létező dolgok lélegzését
most már tudom is hogy mi minden van mögöttünk és mi az ami hi-
ányzik életünkben
most már tudok csak még a szavak nem indultak el a kimondás ka-
pujáig a száj forrásáig
ez az ami nemcsak megszépít hanem boldogít is
kikerülni a szabad lehetőségek buktatóit csak a szép és tiszta távlatok
tükrében nézni felbukkanó arcunk
hogy a tudat vezető karját érezzem utamon
és minden léptemet a biztonság jelzi
és én érzem a tiszta és teljes tudatot mindenütt
és minden gondolatom egészen én vagyok már
újra én vagyok már az élet jele is
és én aki szeretnék lenni
aki a lehetőségek és remények karjában ébredve
mindig feltalálom a biztos és egyetlen életet
és innen kiléphetek már a széles és egyetlen szabad életbe és csupa
készülődés és várakozás vagyok már
és emlékezés leszek amely a jövőből néz rám
és a sejtelemből boldog tudat lesz
és szerelem amelyet az igazi élet adott meg
és az igazi élet
úgy alakul majd ki az utak kertek ösvények közt
újra látom már a madárkákat
és egy kislányt a folyóparton
a nyulakat ahogy játszanak a fa körül
egy kerti padot ahol a szerelem szavai születnek
és a gyermekkor is újra él
az ablakon benéz hozzánk a fecske is
a kutyus körülszaladja az udvart és lehever a lábunk előtt és felénk
pislog boldogan
és ekkor elalszunk a napfényen
a gondolatok lába is elnehezül itt
valami szép csend vesz körül bennünket
valami jó boldogságot érzünk magunk körül mintha már az élet min-
dent megadott volna
a képek és tárgyak vonalai megszilárdulnak

majd újra elolvad az egész világ szilárd képe
és minden könnyű lesz és átlátszó
és álomszerű a maga észrevétlen távozásában és eltűnik észrevétlenül
ebben a fehér éjszakában

25.

Úgy érzed hogy halkan megszólal a fa
megrezdülnek az ágak és a szerelmedet beborítja ezer virág
a lány szemeiből virágok néznek csak rád
a haja rózsabokorra válik haja a kószáló szellőkben a folyó és a fűzfa
képére emlékeztet
és az egész tavaszra amely benned is egyformán él
és nemcsak e talajból nő ki
nemcsak e hajnalból
nemcsak a csillagok éjjeli zenéjéből
ezt a tavaszt érzed és hordod magadban
és talán csak egy hajnal készülődött benned hogy kitáruljanak az
ajtók és a kapuk is
hogy szétröppenjenek a kezek madarai
elkapni az ölelés örömet
s a játékos ujjak az ő hajában leljenek fészket
az álmodozó kezek
és játszadozó álmok nyomán
így ébred fel benned a tavaszi hullám
a legszebb szó zamatával
minden szavadban
minden léptedben
lélegzeted minden sejtelmében
minden sejtelked gondolatában
minden gondolat álmában
érzéseiden keresztül az átélt vágyakat
a szemek virágait
a női száj rózsáit
a mellek gyümölcsét
az egész test magával ragadó elringató mámorát ezt az egész életen át
hullámozó tengert
amely sodorja a növények és halak világát
ilyen a test álmodó élete is
meleg és elringató mint egy végtelen hullám
keresve a csónak céljait
a tenger termését
az örömök ígéretét
és mindazt amit csak a nap adhat meg az éj előtt
és a szerelem amely a képzelet vérét hordozza magában ez is csak ál-
mokkal táplálkozik már
a valóság csónakjai között is
a némaság ajkaival is beszél
a remegő ujjakkal is int már
a megsűgött reménnyel is tud hallgatni

mint az élet amely jelen van minden távozásban
mely valóság minden sejtelemben
és jelenlét minden álomban
mert átálmodja minden hétköznapiod életét
mert az életen túl is csak igazi életet ígér minden lépte és hulláma c
távolon át is
pedig talán csak képzelődöm
mialatt a barackfa árnyéka hull rám és a virágok szirmai az ő szemé-
ből hullanak rám
ujjaid simogató szeretetét
mosolyod ígérte
tested hullámaid
hordozom magamban miként az éber álmokat hordja az ember akinek
álomra csukódó szemei vannak
és csak az álmok szemei érzik a tavasz lélegzését
a kéz hordja csak magában az ölelés izgalmát
a simogatás hullámaid
az öröm ujjakban lapuló csendjét
ezt az izgalmat leső izgalmat éhező sejtelmet
a te arcodat látom újra a fák alatt
a kertben itt a barackfa alatt
mit súgjak neked ujjaim reményével
mit ígérek neked szemeim hajnalával
mit ígérjek karjaim bizalmával
mert neked csak a tavasz mértékével adhatok örömet
csak az öröm lázával kereshetek nyugalmat
és itt a fehér falak és bútorok keretében itt a fehér éjszaka partjain
szólok hozzád
hívom a léptedet
várom a susogásod
az érkező reményedet várom
mert ez a tavaszi kert a gyermekkor kertje is
amely nappal is felelget a csillagos éj szavaira
ha majd az ébrenlét mellém hozza az álmok ajándékát ezt az éjszakát
amelyet ezer más éjszaka ölel át a fényes csillagok karcoló sugarait
mert te vagy ez a végtelen éjszaka is
és így érzem át ezt az első és egyetlen éjszakát is
a májusi éjszakák ölelését
minden mozdulatodban
újra érzem kezeim reményét és izgalmát
a visszatért májusi éjszakában
mikor a szégyenkezést ellopta tőled az éjszaka
és te a tolvajnak induló kezeimet kedves vendégként fogadtad mindig
ölelésben
tested hullámain siklott a kezem
mint egy magányos hajó
az öröm kikötője felé
és te lettél így a tenger és a gyümölcsöket nyújtó érett fa lombja is
és gyümölcsöid ízében mindig csak magamat fedezem fel és ezt érzem
mindig egy új életnek is
és így ismerlek fel téged minden sejtelemben

a te lényedet kutatom minden sejtelemben és fájdalomban
mert ilyenkor csak a te tavaszi életed adhat nekem egy újuló életet
csak a tavasz adhat vissza a tél veszélyében
mert csupa hullám és meleg remény vagy a közelemben
mert magadba olvasztottad egész életedet
és összekötötted minden reménnyel
mert mindent el kell érni és mindent örömmé kell még változtatni a
búcsúzás előtt
de itt de itt még egész életemet elrejtí a fehérség és a szürke köd
mert úgy érzem hogy éjszaka van
éjszaka és köd

26.

Az élet kibillent egyensúlyából
a tárgyak elvesztették eredeti formájukat
a körvonalak elmosódtak és az emberi alakokat is csak sejteni lehet
már a fél álom és fél valóság határán
tapogatódnám hallanám látnám a dolgokat de mindez úgy látszik csak
egy halvány szándék marad ebben az éjben
az élet szinte láthatatlan jelleget ölt ebben az éjben és én tehetetlenül
állok a tények ismeretlen uralma előtt
éjszaka van és köd
az álmaimban és érzékeimben
a gondolataim mélyén
a dolgok lényegébe is
behatol az éjszaka és köd
és nem tudom már hogy hol áll meg az idő és hogy vágyai sejtelmei-
vel kinek az arcát tárom még fel a bukás előtt
hol van itt az álom és hol az ébrenlét
a mondatoknak nincs kezdete a gondolatoknak nincs vége a tárgyak-
nak nincs formájuk és az arcomból is hiányzanak a szemek
és én nem tudom melyik érzékemmel
jelzem a láthatatlan szavakat és jeleket
azt hogy itt van az éjszaka és köd
az egész életem éjszakája
ösztöneim sikolyával szeretnék kitörni ebből az éjszakából egész éle-
temmel sikoltanék de se életem se ösztönöm nincs már csak néhány hal-
vány foszlánya van valaminek
ha megszólalna bennem a nyelv
talán a te nevedet súgnám ennek az éjszakának
és így jeltelenül és érzéktelenül is sugároznám feléd ezt az egyetlen
vágyat
de ki hallja meg itt az életem dadogását
meghallasz-e te engem
te akinek a nevét sem tudom már
hogy hol érzem és hol jelzem a múlását
csak azt érzem hogy valahol sivatagban élek
a fehér szín és az éjszaka sivatagában
és csak egyetlen vágyam maradt még

az időre és formákra való emlékezés
mert itt most minden időtlen és formátlan életet él a nemlét peremén
az élet hullámozó határain
és én a haláltól szeretném ellopni egykori életem maradványait és
úgy érzem hogy egyre gyengébbek az ujjaim már
és a te életedet a te sejtésedet sem tudom követni már
és nem tudom hogy honnan fűj az elmúlás lehetete
és kinek marad az életed a földi határban
a gyermekek és halottak között
és tudsz-e még dadogni valamit maradék életeddel
mert téged sem érzek már
lényed helyett már csak a feledést érzem át
és ki súgja meg neked az élet nevét e múlásban
szeretnék kiemelni emberi lényem éjszakájából
csak egyetlen mosolyod és mozdulatod jelezze hogy élsz még valahol
hogy élsz még valahol vigasz és álm helyett
mert már elfeledett bennünket az élet utolsó hulláma is
és elfutott tőlünk az élet
és elvesztettük még a magány fájdalmát is
már csak egyetlen folt maradt meg itt
szemeid helyén az égboltot
ajkaid helyén a szerelem kapuit
kezeid helyén a madarak szárnyait keresem csak
hasztalanul kereslek mindenütt
és semmit sem érzek sehol sem
vajon volt-e valahol is életed még
neked aki nő voltál és szép
nő és álm nő és élet
nő és vágy nő és sejtélem
a megújuló álmok hullámaiban
szólalj meg valahol az érzéseimben
érezni akarom teljesen a jelenléted mert csak úgy tudom az élet foly-
tatását érezni csak úgy tudok önmagamban is élni még ha tovább
érezlek
már csak egy vágy már csak egy maradék foszlány vagyok az emlé-
kezés fenekén
valahol két álm és félelem között
ki tudja érezni benned az elmúlás szépségét és az öröm fájdalmát is
hogy mennyire légies vagy hogy eltűnsz innen egy ölelésben mennyire
csak sejtélem vagy mégis
de lehet-e arcot és ruhát találni az emlékezés formájában és hol van
már az amit életnek szeretnék nevezni
mert minden bizonytalanná vált e fehérségben
mert fehérek az álmaim és gondolataim
mert minden dolog fehér és elmosódó lett már
fehérek az arcok és hangok
fehér az élet és az álm
az emlékezés és a halál
már el is felejttem hogy valamikor más színek is éltek az ember kö-
zelében
mert itt csak éjszaka van és köd

fehér éjszaka és fehér köd
és minden fehér már
a halál reményei is fehérek lettek
vajon milyen színű is lett a szerelem e fehérség közepette milyen színű
is az igazi élet itt
milyenek az igazi földi álmok
milyenek a női ajkak két csók között
és milyen a női test a fehér éjszaka ködében
vajon létezik a női remény és női álmom
mert itt minden csak foszlány és töredék
és minden oly élettelenül fehér
fehér madarak a fehér vízben
fehér vágyak a fehér esőben
fehér álmok a fehér éjszakában
fehér gondolatok a fehér ködben és csendben
pedig úgy szeretnék már egy kis kéket és zöldet egy kis pirosat és
barnát a mezők színeiben
mert itt a halál is fehér lesz ha megjelenik
és minden dolog élettelenül fehér
én pedig az élet színét szeretem utolsó érzékeimmal is
most e színtelenségtől kívánom csak vissza a színek életét és hullá-
mait
hol vannak már a színek gyümölcsei
hol vannak a gyümölcsök formái
vajon lehet-e még emberi élet a halálszínű fehérség között
mert itt csak a fehér éjszaka és fehér köd létezik
és nem lehet az élet színeit újból felfedni
és merre vezet innen ez a fehérség
mert az élethez e fehérségnek nincs többé egy szava sem
és mit is mondhatok ezután itt
egyedül önmagamba zárkozva élek e fehérség peremén
és a gondolatok is kihullottak belőlem e fehér szín halálos leheletében
olyan vagyok már mint egy üres tenyér az éjszakában
egy hang amely nem lelte meg a maga nyelvét
egy gondolat szemek nélkül
ölelés amely csak magányt tud elérni
vonaglás nyugalom és cél nélkül
hová is vezethet az út ebből a ködből
csak az álmom vagy a halál maradt még hátra és a választás már nem is
az én életem mert mások visznek a cél felé
és itt többé nincs több mozdulat
és nincs több felelet
csak éjszaka és köd

27.

A madarakat és virágokat
a kertben a lombos fákat a bokrokat a súlyos szőlőfürtöket
a virágból gyümölcsbe borult zöldellő vidéket itt és a nyár tengernyi
birodalmát

mert létező élet volt ez a nyár
és tele volt az élet színeivel és ízeivel
és magában rejtette
a lombos fák árnyait
a mezők harmatos fűvét
a virágok beszélgetését
a napfény és az eső párbeszédét a szivárvány színeiben
az egész teljes nyarat
az élet egykori nyarát
a megtalált élet nyarát
és mindazt ami nincs már és sohasem lehet
ezt és csak ezt
ezt kellene újból elérni itt
újból el kellene érni
kezekkel szájjal ölelő lélekkel
elérni és magunkba rejteni
és megszabadulni a tél fehérségétől
elfutni az ős szomorúságától
átugorni a tavasz igéző izgalmát
és boldogan megállni a tavasz ígérő igézetében
és átélni a nyarat mint igazi termő és termékeny gyümölcsöt
átélni hát a nyarat mint otthont és kiteljesedett igazi reményt az
élet hullámai közt
átélni mint célt és értelmet adó álmot
ezt a nyarat a szépség és értelem nyarát élni csak át
szemeinket megajándékozni a színek örömeivel
füleinket a madarak hangversenyével
lábainkat a távolságok ígéretével
a szívünket csak egyetlen igazi dobbanással
megadni a nyár teljes örömét és fürdeni a meleg öröm hullámaiban
és elérni mindazt amit még életként élni és elérni lehet amit még a
valóság és a nyár nyújtanak a kinyújtott kéz felé
ezt ígéri a lombos fák hűvöse is
az erdei kunyhók csendje és hűvöse is
ahol levethetjük magunkról egész eddigi fáradt életünket
és a változások patakjában fürdetjük meg sebeinket
hogyan igazi természet legyünk a természet távlatában
mint a nyárban a gyümölcsfa
és a patakban a halak élete
ilyen nyarat éljünk csak át
az élet és az álom újbóli formáját
a melegség és a termékeny hullámok honát
a szerelem otthonát a nyárnak ölében
és ott ahol a nyár és a tenger összeér
a part és a tenger között
az olajfák és hullámok között
a part és a víz hullámai között
érzed a női test otthonát amely elringat és betemet és magába rejti
egész életedet
és elvarázsol mint a teljes nyár
mint a nyár minden szépsége ha együtt van egy emlékezés hullámában

a hullámzó karok és ölelő vágyak tengerében
az illatos hajak lebegésében
érezed csak a nyár életét és álmait
ezt érzem a nyár szavára
ezt sejtem az emlékek felvillanására
a nyár és a tenger melege a női test szépsége
mennyre egyet jelent az öröm és a nyár
a szerelem és a szív belső melege
te mindig csak adsz az életnek valamit
de amit ad az emlék amit felvillant egy sejtelem egy új villanás az
évek mélyéről
amit ad az emlékezés
azt el is veszi ez a fehérség
ez a fehér éjszaka
ez az éjszaka és köd
mert a nyár volt az utolsó reményem és sikolyom az élet felé és mind-
ebből csak néhány emlék maradt meg
te vagy a legszebb évszak az öröm kertjei közt
te vagy az ami nincs és ami már el is múlt csak egy fehér iszony
szigete maradt meg végül is mindezek után

28.

Ösztöneidből lassan felbuknak a szavak
és te mégis gondolatok híján keresed a szerelem jeleit
és ha a halál öleléséből menekülsz mit találsz a szerelem menedé-
kében
az emlékek karjaival keresed önmagadban azt a régi arcot
azt a kertet ahol a gyümölcsfák egy egész élet virágait hordozták
és a virágok alatt egyszer csak megállt az idő
és az óra mindig a szerelem idejét jelezte
és amikor emlékezni próbálsz mit is kezdesz már az emlékekkel mert
ez az arc is amit keresel minduntalan felbukkan már de a feledés eltá-
volítja tőled ezt is
mert azt lehet a legnehezebben megtalálni ami bennük veszett el az
évek hamuja alatt
és mindebből már semmit sem tudsz megtalálni és felmutatni
te aki maga vagy a homályos bizonytalanság
aki sem kérdése sem felelete nem vagy már önmagadnak
te aki csak a sejtelmek lehetősége vagy már
és mégis mindig kérdezni szeretnél valamit
és ebben a keresésben mindig csak te veszítesz
mindig önmagadat veszted el
mindig az arcod nélkül térsz vissza a messzi útról
a messzi útról ahol egy másik arcot kerestél
csak néha a gyümölcsfák bukkannak fel
de tud-e még emlékezni a szerelem nevére a szerelem szép izgalmára
és lázára
ki felel benned a fájdalom dallamára
mert az ösztönök is eltompultak benned

az értelem is mélyen elaludt
 az egész tested csak egy sebzett vonaglás
 csak a homályos és bizonytalan sejtelmek jelzik benned az élet ma-
 radványait és azt hogy valamikor másként is éltél
 és ha éltél is kinek adod majd az egykori életed maradványait
 és hol van az a női arc amely benne fénylett és jelezte az élet bizony-
 talan ösvényeit
 és hiszel-e valamiben amikor kérdéseket akarsz küldeni egykori éle-
 tedhez
 de vajon léteznek-e benned a kérdés szavai vagy csak valami homályos
 kétely és kérdés remeg
 és lehet-e hallgatással és éjszakával felelni itt valamire
 mert az éjszakának már nincs is emberi szava itt
 és ha meg is szólal ki fordítja le a remény és értelem nyelvére ezt
 és mit is akarhatok még
 e végtelen fehér éjszakában
 amikor a nyelvünket ellopta a közelgő halál
 és ha el is távozott itt hagyta az izeit és árnyékát belénk szötte minden
 mozdulatát is
 mit is felelhetnek elhaló érzékeid
 mit is felelnél jelek és mozdulatok nélkül
 és ha fel is emeled a fejed
 már semmit sem láthatsz itt
 a kopár fehérség eltakar minden életet
 itt bukkannak fel újra a kertek és gyümölcsfák az autót mentén ahol
 elrohant az az autó
 ahol minden megfontolás és józanság ellenére elragadtott egy ölelés
 és elvitt a túlsó part felé
 mert itt már semmi sem maradt az élet jeleiből
 és most már hasztalanul keresheted a régi kerteket
 keresheted a folyópartot
 a játékok és örömök vidékét
 mert mindezt már elvesztetted csak a fehér színek maradtak meg
 végül
 már az elmúlás tudta csak hogy a kezek is végül fehérek lesznek itt
 és ebben a fehérségben csak állandó üresség lesz a fájdalom területe
 és amit elveszt az élet azt már senki sem találja meg
 az ölelésekből kihullik az arc
 az arcokból kivesz a szó
 a szavakból az értelem
 az egész életből elvész az élet jele
 és már semmit sem tudsz e világból kisejteni
 csak a bizonytalanság jelenti a bizonyost
 és minden céltalan és értelmetlenné vált
 és minden úgy néz ki ahogy a halál látja az elmúlás szemeivel és ezek-
 ben a szemekben benne van az egész életed is
 mert a halál is teáltalad tud csak élni
 ahol te vagy ott még nincs halál
 de amikor távozol akkor már közeledik is felém
 és a te haláloed is nagyon emberi lesz
 hasonlít majd rád a távozás arca

csak a fehér színű világot látod majd
olyan lesz mint a rád néző tükör
de lehet egyszerű emberi arc is
valaki meglátogat és többet már nem is látod és lehet női arca is mint
egy véletlen látogatónak
és az utolsó csókkal árulja el neked a titkot
de te akkor már nem tudsz beszélni hogy valakinek el tudjad ezt is
mondani
hasztalan vonod kérdőre a benned lakozó titkot is
de te akkor már nem tudsz beszélni csak a fájdalmak szólnak belőled
észrevétlen jeleket
csak az érzékeid hallgatnak mert a halál hallgatást parancsolt neked
de mit is akarsz hát tudni a halálról
a halál ellopta a nyelved és így semmit sem kérdezhetsz tőle már
és így hallgatsz utolsó gondolataiddal a szádban
mert nincs több beszéd sem jel sem mozdulat már
gondolj hát az élőkre te aki távozni készülsz
gondolj az életre amit elhagysz
mások életére amit itt hagysz magad után mert ez a halál is vala-
minek értelmet ad az élet törvénye szerint

29.

Csukott ajtók és fehérség mögött
azt mondják ez a csend
és itt meglapul a dolgok belső élete
amelyet az éjszaka fehérségbe és tilalomba akar rejteni
de mit is mondhatsz te aki már semmit sem mondhatsz itt e fehér
éjszakában
mit is láthatnak itt a belépők és a távozók
egész nap csak feszül mozdulatlanul és az álom és az álomtalan világ
közt lebegsz itt
és aki nem tudja hogy ki vagy és miért is vagy itt
aki semmit sem tud
az csak azt hiszi hogy eltakart az álom
mert oly nyugodtnak látszol az ajtóból nézve
egy beteg aki nyugodtan fekszik
mozdulatlanul fekszik és alszik végtelenül

30.

Hová is indulnak ezek a kicsiny ujjak most
vajon gyermekkéz ez vagy leánykéz
de ezekből az ujjakból egy egész világ nő ki
innen szállnak ki a madarak itt nőnek ki a virágok és az álmok játéka
is innen indul el
a játék mindig közénk jön ha nem riáosztja el a ráncos homlok és a
merev kéz
a játék nem szereti a komorságot és éjszakát

csak a világot tiszta színeket
 a kéket a zöldet és a pirosat
 azt ami fényes és csillogó
 ami az ember ujjait ölelgeti és lágyan tapad hozzá
 és csak a szerelem tájait szereti így
 azért is szokik meg a haragtól és félelemtől is
 a játékcak az örömmel szokott komázni
 amíg mi csak játszunk játszunk addig az élet is csak figyel a távolban
 és mosolyog
 a játék a szerelemmel is komázik néha
 és jól megférnek mert régi szomszédok már
 hogyha szeretsz élet segítsél szerelem
 játszunk egy kicsit ide-oda valahol a játék még szereti az embereket
 az emberek pedig a játékot odateszik az álom és a szerelem mellé
 olyan lesz a szerelem játéka
 amilyen a játék szerelme
 a játékos kezek mindig az öröm jelei
 a játékos kezek vezetik az öröm útjait is
 a szerelem is tanulni szokott tőle
 elnézi a ruhák vetését
 figyel az ujjak siklását a test vonalain
 a mosoly fényében
 és amikor születik a szépség
 mindig meghívják a játékot is
 mert csak a játék kezei találják meg a rejtély kulcsait és az álmok
 lépteit is ők őrzik meg
 ha elalszik a játék akkor az élet is komor
 odajön hozzánk és panaszodik
 úgy is néz ki mint egy komoly orvos
 és ő is csodálkozik hogy miért oly szomorú ez a vidék a játék után
 az arcunk is eltűnt innen valahová
 és mi is ezért keressük az örömet a játék ujjai közt
 és az élet is ilyenkor csak a távolból figyel a csendet
 és tudja hogy szomorkodunk ha kiestünk a játék tenyeréből
 és ekkor felébredünk a komoly és rideg életre
 nincs játék és nincs öröm sem
 az álom sem szereti így a dolgokat
 ő is a játékot hívogatja
 mert senki sem tud vigasztalódni nélküle
 és senki sem tud felelni már
 a fáradság is ekkor kullog elő
 mert tudja hogy az álom is követni fogja
 és mire jó ekkor az emberi tudat
 mit is jelent ez egyáltalán
 ha már nem tudunk semmit az álom előtt
 és senki sem mondja meg hogy mi is történt itt az álom léptei előtt
 mert mindenki szomorkodik egy titok felett
 és a fehérség mindent elnyelt
 még az élet is csak a távolban bukkant fel
 mert nem is tudja hogy miért van még itt

mert a betegség egészen összegyűrte az életemet is és idedobott a halál küszöbére

és most itt fekszem az élet peremén valahol e fehér sivatag életében
vezet-e innen valahová egy új ébredés
és ki tud ébredni ebből az álomtalan sivatagból

31.

Segítségért kellene kiáltani
még ezzel a néma szájjal is
ezzel a beteg testtel is
ezzel a maradék kis étellel is
kinyúlni a láthatatlan szalmaszál felé hogy ez adja meg a várt menedéket és egy pillanatra csak egy pillanatra emeljen ki e fehérségből is de segítségért kellene kiáltani
ezzel a dadogással is
ezzel az éjszakával kellene kiáltani
a fájdalom testében
a fájdalom teste
egy maradék kis emberi lény
másokból kihullott emlékezés
ujjaim a fájdalom virágai lesznek
sikoltásként nőnek a sivatag fölé
elsírni a fehér éjszaka rémületét
vajon mit is mondjak a szemeimnek
ha azok a világról beszélnek
ha azt mondják hogy látnak
ha én is látok velük együtt
ha látom az asztalt a széket
ha látom a fehér szobát és a befüggönyözött ablakokat és a fehér éjszakának ezt a világát ezt a jeltelen és néma fehérséget magam körül
hogyan nézek szembe
egy kísértő fehérség tudatával és világával
mert egy menekülő világ képeiben élek már
mert a fehér a menekülés és nemlét színe csak
csak egy lépés a fekete felé
és minden fehér csak fehér
fehér éjszaka és fehér köd
minden csak fehér itt
fehér éjszaka és fehér köd
felvillan a vakító fehérség és újra elsötétül itt minden és e fehér színbe bele is lehet vakulni
és a fekete szín is mindig a fehérből születik meg
a szemem is elsötétül itt
a fehér után mindig a fekete jön
a világ kibillent egyensúlyából
és én újra semmit sem látok itt
mert minden elveszett és minden eltűnik és nincs emberi szó e világ felbomlására már
hová merül el ez a fehér éjszaka itt

és hol vagyok én ebben a fehér éjszakában hová kiáltsak a némaság
és fájdalom nyelvével az élet és a maradék remények felé
mert kell nagyon kell az életnek akár a foszlánya is
szükség van valamire ami még az életre emlékeztet
bármire ami még valami szépet és értelmet hord magában
de mit mondhatok el ezzel a kívánsággal ezzel a vággyal itt
mit tudok még sejtetni e fehérség közepette itt
vajon jöhet-e az élet a semmi után
vajon élhetek-e még az élet zuhanása és bukása után
milyen ajtók és folyosók nyílnak innen a semmi előtt ahol már nem is
sejteni a további életet és a további vágyakat már
és mégis valami jeleket valami intéseket várok valahonnan és mind-
untalan várom azt a valamit amiről már semmit sem tudok
és én csak a türelmet és a fájdalmat érzem
mert a türelem bilincseit hordom valami láthatatlan kényszer hatalma
alatt
és a szemeim csak néha szólalnak meg a világról
és akkor találgatnom kell hogy mit is sejtek én
milyen ösztönök tárják fel az ember sebcit itt
vagy ez is valami ismeretlen szó bennem
értelem amely mentes az ösztönök és indulatok világtól
valamit szeretnék még kívánni és elképzelni is
mert a valóság még olyan messze van tőlem is
és itt csak óvakodni kell önmagunktól pedig csak a betegség és tehet-
etlenség csinál bennünk egy kis jóságot is
vagy igazán jó csak az lehet hogy már semmit sem akarunk és bele-
fáradtunk minden keresésbe és kutatásba
lehet hogy mi is csak árnyékok vagyunk az idő falán
valami sötét és imbolygó jelek vagyunk már csak
hová is nyúljanak az ujjak itt
és mit is akarhatok még
vagy csak sejtek és álmodok valamit érzéseim belső életével a tudat
és a világon innen is
mit felelhetek ezekre a belső sejtelmekre
amikor a semmi határáig jutottam már
és az ember határa a semmi
a semmi fehérsége és ködös üressége
az ember határa az éjszaka és köd
és én állandóan a határvonalon lebegek itt a tudat és a ködös sejte-
lem határán
a végletek vonalait tapogatom ízelem és csak korlátokat szegélyeket
érzek felvillanni néha
a szavak eltávolodtak egymástól
a gondolat elnehezül és kihull tudatunkból
az emberen túl már csak egy bizonytalan révület áll
és mindenütt sivatag fehérlik
ez a te szobád lett a végtelen sivatag
te vagy a keresés izgalma
és a lét nemléte itt
a félelem abroncsaiban szorongó foszlány
és ebben a sivatagban érzed csak a meleg izzását de itt belül érzed

a sivatagot
forró a homlokod és megfagy a hátad
és ebben a melegben és fagyban tűnsz el hirtelen
és árnyék leszel önmagad felett
tudod-e hogy az idő embereket is ehet
és utána csak kószáló árnyékok maradnak
és a néma tárgyak elnyelik az emberi lét szavát és újra a süket csend
honol e sivatagban

ez az idő lesz a homoktalan sivatag ez a végtelen víztelen tenger amely
úgy ringat a lázak és fagyok hullámain mint egy emberfeletti iszonyú
álom

milyen kis bárka vagy ezeken a hullámokon itt
mire is emlékezel még e sivatagban itt
mert csak tehetetlenül állsz itt a sivatagban és várod a lét szavait
még

mert meg kell tanulnod az új nyelvet és az új örömek új sejtelmeit is
hogy meg tudj újra szólalni

emlékszel-e az emlékezés születésére

érezed-e a visszatérő fájdalmakat

amikor beléptél a hajnalok és reggelek udvarába akkor még felcsil-
lant benned az emberi tudat

de a hajnalok helyett csak a fehérség szólalt meg

és a sivatagok nyelvén vacogtad el hogy csak a félelem beszél még
benned a lázak nyelvén

de lassan már közeledik feléd valaki

készülj fel arra hogy ide is belép

ő az a fehér ruhás ember aki az életről beszél mert ő már minden
életet ismer mert minden élet után ő következik mint a vég és a lezá-
ródó értelem

ő tudja csak hogy az élet milyen hatalmas és mégis milyen szegény is
együttal

tudni kell az ő nemét mert ez a kulcsa az emberi létnek is próbálj
egyszer az arcába nézni amikor hozzád ér

ő az aki megszólal amikor te elnémulsz már

azért olyan nyugodt és csendes ember

és mindig ráér mert őt senki sem sietteti

olyan mint egy lelkiismeretes hivatalnok aki kezében tartja az ada-
tokat és tényeket

ő beszél csak igazán a szerelem és elmúlás dolgairól

ő a jelenlét és a múltás

ő az idő teljes hosszában

ő az ébrenlét és az álom

ő a tér minden pontja

és így mindent elad és megvehet ha akar

de ha gondol egyet akkor csak bólint vagy legyint és mindent óvatosan
és finoman a táskájába tesz

pedig ez csak egy szerény fekete táska éppen olyan mint a többi hiva-
tálnoké is

és mégis minden dolog belefér

akár az egész világ is

mert ez a táska az egész élet kereteire húzódik rá

mert neki csak legyinteni és bölintani kell és akkor a táska mindent befogad

és ami belekerül az elmúlássá változik át
az utak sokfélék de az eredmény mindig ugyanaz lesz
elmúlás az évek hamuja alatt

és aki egyszer megszületett az meg is fog halni és aki él az mind az ő hatalma alá tartozik

és az egész élet területe az ő hatalmába tartozik
és ezért tud csak ő ítélkezni az élet dolgai felett

és aki a keze alá tartozik az semmivé válik térben és időben egyaránt
és a hatalmát az adja meg hogy nem függ az élettől de az élet nagyon is belőle él

az ő nyelve az elmúlás

az ember pedig idővel méri a szavakat

ő pedig nem érzi a földi időt

a földi idő csak az ember számára létezik itt

ezért beszél ő mindig időtlen nyelven

és a kérdései is mindig időtlenek

a te tudatodban is időtlenül él és virraszt

és néha felbukkan benned egy kérdés és nyugtalanít hogy már nem tudsz erre felelni sem

csak a csend a végtelen csend válaszol a halál kérdéseire csak a csend válaszolhat a halálnak benned

de most kivetett a láz egy ismeretlen partra és itt csak az élet maradványai hevernek elszórtan

és az elmúlás láza és félelme hatol csak beléd

az életre is csak a halál gondolata tud nevelni

és az igazi egészséghez meg is kell betegedni

lassan és észrevétlenül szólok hozzád

és te álomba merülsz a lázak és félelmek után

nemsokára az álom hullámai vesznek majd át és ha ebből az álomból felébredsz akkor lehet hogy élni is fogsz még

mert mindez csak látomás és képzelet a fehér köd és a fehér éjszaka világában

és a te életed is tovább folyik majd

és ha az álom egyszer kimerül akkor majd felébredsz

akkor majd felébredsz egyszer egy másik világra

32.

Lassan indul felém egy fénykép

a keretek elmosódnak az arc mind elevenebb lesz mintha csak újra az élet lenne mindez

közeledik felém egy arc

és ez az arc egyre jobban hasonlít hozzád

lassan felragyognak a szemek kibillen a haj és a repülő madaraktól kezek lesznek

a felém repülő kezekből ölelés lesz

egy emlék egy álmodozás alakult át ismét életté

a mozdulatok beszélnek helyettük

a száj némaságát a simogató kéz cáfolja meg
a nyelv a csókban keresi az eltűnt szavakat
a torok csak a szív létezését érzi át
nappal van és tavasz
és mégis mintha egy tavaszi éj meghitt közelsége ölelne át bennünket
és a tavaszi kertek mintha csak az éjszaka homályából táplálkoznának
mintha az éjszaka talajából nőne ki minden virág
és az éjszakából nappali remény
amely olyan mint egy feltörő boldog szökőkút
hirtelen feltör és felénk nevet
a kezek szökőkútjai örömet permeteznek szét
és ennek a fehér szobának a fehér köde mintha csak egy intésre fosz-
lana szét
mintha mindenütt csak fehér virágok bukkannának elő
az emlék arca újra a te arcod lesz
és az ölelés igazolja a sejtelem életét
csak ez a tavasz tudja elmondani a kéz örömét
és én csak téged érezlek a találkozás tavaszában
az emlékek tavaszában
mert minden ölelés az élet újbóli felfedezése
és minden új élet egy új ölelés lesz
az élet újbóli átélése
mintha idáig minden csak egy sejtelem egy képzelet volna és csupa
bizonytalanság
mintha az ölelés csak bennünk tudna igazán megteremni
mintha az emlékezés csak az élet újraálmodása volna
mintha a némaság is csak az igazi beszéd életét hívná elő
mintha a tavasz is csak az ember arcáért volna
és az ember arca csak a szerelemben nyerné el a maga életét és szép-
ségét is
ezernyi feltétel és talány ez
és én csak azt érzem hogy a te arcod az egyetlen arc amely felém néz
ebből a tavaszból
mintha csak ebből a fényképből születne az egész élet
e kertben csak a te szád rózsáit érzem
te vagy az emlék mely az életnél is erősebb már
hallom a madárdalt
hallom a kapu becsukódását
hallom a lépteid neszt
már sodorlak és viszlek is magammal
szinte repülök e kertből valahová
elsodor bennünket e szerelem
és amikor ilyen szótlannul nézünk a szerelem virágaiba mi csak a né-
maság beszédét érezzük át
és gyökeréig érezzük az öröm lélegzését
ezt az utat amely szinte a végtelenség felé vezet egészen fel a csilla-
gokig
és te is itt vagy e sodrásban
az életem részeként
itt élsz e tavaszban
a távolság is meghajol előttünk

az idő rohan és egyre nyeli az utak hosszúságát
itt vagy mellettem
e rohanó időben az éjszakában
a felbukkanó tanyák és új utak
a magas nyárfák és a kertek mellett
a távolság egyre csak zsugorodik
és minden perc egy legyőzött évet jelent
és az egész tavasz a mienk
a teljes és növekvő boldogság
mindjárt megérkezünk
és addig még csak egy csók
csak még egy ölelés
és utána csak a jaj és a csend
valaki lehet hogy látja a roncsokat és a halálos csendet valaki fekszik
a fűben
és valaki lehet hogy már nem is él

33.

Amikor belépett a szobába, csak erre gondolt.
Úgy látszik, mégiscsak kiheveri ezt az egy-két napot itt, és akkor
majd élni fog éppen úgy, mint a többi ember is.
Sajnos a halál kérdése már nem tőlem függ.
Én csak azt mondhatom, hogy néha-néha milyen szegényes és tehetet-
len az orvostudomány is.
És az ember élete olyan, mint a falevél.
És mit is ér a jó szándék ilyenkor?
Mindent megteszünk és remélünk.
De az eredmény kívül esik a mi akaratunkon és erőnkön.
És innen az ajtóból nézve semmit sem mondhatunk még el.
Innen semmi sem látszik még.

34.

Ha megszólal bennem a halál
beszél-e majd a szerelem nyelvén
ki tudja-e mondani utoljára a neved
és megszólítja-e az emlékek tájait
és milyen ízeket hagy majd a számban
és a kezeim elfelejtik-e az élet nevét amelyet mindig az ölelésben is-
mertek fel
mert az út végén is csak téged kereslek még
egy arcot egy bizonytalan arcot keresek újra és újra
amelyet sokáig magamban hordoztam én
keresem azt a valamit amit a szerelem neve rejt magában mert én
csak a sejtelmekben hordozlak téged
és hasztalan keresem a szerelem egykori nyomait
mert a halál mögött is csak én kereslek
az élet kertjében sem talállok már

az álmokban is csak elvesztelek
téged aki annyira az enyém voltál hogy csak a halál vehetett el tőlem
mert te csak úgy élsz bennem
ahogy az élet már nem is tudja magát megnevezni
ahogy a szerelem sem sejtí a szépséget itt
úgy élsz bennem
a halál lépteinek az árnyékában is
csak téged sejtlek
talán csak te vagy az akit nem ismerek még
mert az élet sem ismert téged
mert minden szép és értelmes dolog csak ismeretlenül tud élni előttünk

és azóta újra meg újra megszületik bennem ez a tavasz ez a kert ez az arc

ez az arc kilép ebből a fényképből
elindul felém ez a fénykép itt
és amikor szólni akarok hozzád
a nyelv megbotlik egy gondolatban
mert te már csak képzelet és emlék vagy előttem
és csak árnyak lebegnek e fehér sivatagban is
és mit is beszéljek ezeknek az emlékeknek
mit is szólhatok az elmúlásnak
lehet hogy én csak a halál előlege vagyok már
és figyelem az elmúlás lépteit amint elsuhanak előttem és ebben az időtlen fehérségben csak sejtetni tudok már
amíg kiszakad belőlem az utolsó szó is
kinek fog szólni ez az utolsó gondolat is
és senki sem találja meg arcunkat ebben a homályban mert lehet hogy a keresésnek sincs értelme már és egyetlen biztos dolog sincs többé e fehér éjszakában

és semmi új sincs tovább
és a szerelemnek sem maradt szava a létről
és az egész életünk csak egy hullám maradt
egy illanó és elfogyó hullám
és semmi sem jelent már értelmet és célt ebben a fehér sivatagban
itt

semmi sem emlékeztet erre az életre
és az élet neve már többé nem lehet szerelem
az élet neve már csak a feledés lehet
vagy már az sem
mert már nem is lesz mit elfeledni a feledés után
hol lesz akkor a szerelem tavaszi lépte és arca
hová lesz az ami ma sincs még
csak az újra felbukkanó hullámok lesznek már
de ezek sem sodornak semmi életet
lehet hogy csak az én létezésemben vagy elmúlás már
ahogy a szép is felbukkan és elmúlik az idővel
de én az időtlen fehérségben vagyok már
időtlenül időzöm valahol
és nem lelem sem az ajtót sem a folyosót már
és innen nincs több kivezető út sem

és ennek a bolygásnak az értelmét már csak a halál
már csak a halál tudja megfejteni itt mert itt lépked most mellettem
és magával sodor mint valami ismeretlen hullám az éj és a folyó közt

35.

Mi lesz ha kinyitod az ajtót és benézel ebbe a szobába
megállsz majd a küszöbön és elnézed ezt a látványt itt
egy ember fekszik itt az ágyon és lassan a fehér színekhez hasonlóan
elnézed és szeretnél mondani valamit
de a fehér csend ellopja az ember szavait
a nyelv eltávozik a száj üresen marad üregében és te most ezt nevezhe-
ted utolsó csendnek
tehát csak ez marad a dolgok végén
és ami megmarad az mint idő is elhagy bennünket
és egy emberből csak emlékfoslányok maradtak meg ezt mondják
lénynek
de mit kezdjünk e tények rémuralma ellen
olyan nehéz szembenézni a halál gondolatával és azzal a ténnyel hogy
ezután már nincs tovább és nincs élet
és a halál itt csak a túlsó part szemlélete lesz
de vajon milyen lehet az élet értelme az értelmetlenségben a halál
előtt a halál előterében
ahol végül is minden eltűnik és megmarad végül is a félelem hatalma
az élet ereje és vágyai felett is
mert a félelem az ember árnyéka lesz mindig és így beleszűrődik
minden mozdulatunkba és álmainkba is
talán a félelem az egyetlen ami megmarad a halál után is végül
és ez a félelem az egyetlen feltételes létezés is
és a halálnál is néha erősebb
a halál és a félelem együtt járnak mindig
mert ez a létezés alapja és kényszere még
és te most itt állsz a félelem fehérségében és benézel ebbe a fehér szo-
bába itt és csak a fehérséget látod már
a halál már megfehéřítette az embert és átadta a feledés hullámainak
az emberek azt mondják hogy valaki meghalt egy autószerencsétlen-
ség után
a többiek majd bölintanak és továbbmennek innen
és ha félünk a halál udvarában akkor a szerelemhez fordulunk egy
kis menedékért
a halál pedig a túlsó partról figyel minden mozdulatunk
és kinyújtjuk karunkat egy bizonytalan segítség felé
de sem hang sem jel nem válaszol nekünk
benézhetünk a szobába is
az emberi félelem néha az élet és néha a halál felől néz bennünket
itt is
hasztalanul próbálunk mások lenni mint amilyenek vagyunk
bár több erőre és kitartásra volna szükségünk még
mert mindennap meg kell harcolni valamiért
mert a fájdalom is csak egy út végén jelenik meg

talán ezért is kell a halál lépteit figyelni úgy mert az életet már nem figyelhetjük tovább

az élet mindig változik csak a halál marad változatlan

de a halál félelmében a halál végső intésében is mindig van egy üzenet az életnek is

és bármennyire is mögöttünk áll a halál és bármennyire is érezzük a felénk közeledő lépteit mindig az életre kell itt is gondolni

és élni kell

emberi arcunk és homlokunk szerint

mert a halál értelme talán csak az hogy az emberi értékeknek formát adjon a múlás fényében

ha el is vesz valamit

az emberi értelem és akarat mindig átléphet rajta mert ez az élet egyik rendje

1961—62.